

havde sagt om, og hvilken Anerkendelse de havde ydet Socialdemokratiet, og det ærede Medlem indkasserede dette. Det undrer mig noget, at han lægger saa stor Vægt paa dette. Jeg kunde forstaa noget saadant, da Socialdemokratiet arbejdede sig frem og saa at sige var Dværg. Da maatte det tage alle Stivere og Støtter med for at vise, hvor stort det var; men nu, da Socialdemokratiet er en Kæmpe, hvad i al Verden betyder det da, om den eller den har sagt det eller det? Jeg har i det hele nogen Disrespekt for Citater, jeg bryder mig ikke meget om dem, jeg synes, de er mest skikkede til at forvirre Indtrykket. Hvad vil det ærede Medlem bryde sig om slikt? Maaske en Digter har sagt det og det en Gang og har sagt noget andet en anden Gang, jeg vil derfor foreslaa det ærede Medlem: saa stærkt og mægtigt, som Socialdemokratiet er her i Landet som politisk Parti og maaske som Fremtidsparti i den nuværende eller maaske en forandret Skikkelse, skal det ærede Medlem ikke bryde sig det fjerneste om, hvorvidt den eller den har givet Socialdemokratiet en Kompliment!

Saa har jeg endnu nogle Bemærkninger at gøre af mere nøgtern Natur — det er næsten, som om jeg synker ned til Jorden fra den Æter, jeg har været oppe i — med Hensyn til de Spørgsmaal, der er rettede til mig som Finansminister. Der er nogle Ting af dem, der har en mere almindelig Interesse. Det ærede Medlem fra Aars (Lillelund) spurgte mig, hvorledes Finansministeriet havde skønnet overfor en Skatteyder, som vilde være fri for Merindtægtsskatten. Denne Mand havde solgt Hingste — det var for Resten Hingstplage, han havde solgt —, og det ærede Medlem mener, at han havde solgt to Hingste i 1914, en i Foraaret og en i Efteraaret, og det blev da paastaaet af ham — det har naturligvis været vedlagt med nogle Attester —, at der ikke var betalt ham mere for de Hingste end i Fredstid, om jeg saa maa sige. Nu sagde det ærede Medlem, at for den sidste Hingst var der betalt 12,000 Kr. Hvis det er det rigtige Tal, har jeg i hvert Fald ikke det samme Tal, for efter hvad der er meddelt mig, betales der for Hingsten i Foraaret 7,000 Kr. og for Hingsten i Efteraaret 9,000 Kr. Denne Sag kom til mig fra Landsoverskatteraadet, saaledes som saadanne Sager gør, eller rettere vi gaar til Landsoverskatteraadet med saadanne Sager. Saa spurgte jeg en meget stor Autoritet paa Landbrugets Omraade, om man ikke maatte

sige, at i Efteraaret 1914 var Prisen paa Heste steget, paavirket af Krigssituationen, og at den selvfølgelig ogsaa var steget stærkt paa Hingste. Den nævnte Mand gav mig Ret. Og jeg kan ikke se andet, end at man i Efteraaret i al Almindelighed maatte gaa ud fra, at der var høj Krigskonjunktur paa Heste og ogsaa paa Hingste, og det maatte vi tage Hensyn til. Det, der skulde godtgøres af Skatteyderen, var, at der ikke paa nogen Maade var flydt nogen Indtægt for ham, som var foranlediget ved Krigskonjunktoren, og det tror jeg ikke, han kunde gøre.

Det ærede Medlem fra Vejle (Jacobson) spurgte mig, om jeg kunde tænke mig at udvide de Laan til Byggeforeninger, hvorom Forslag ligger paa Tingets Bord, til Kommunerne til at opføre Bygninger for Arbejdere og ligestillede. Dertil maa jeg svare, at saadan som jeg ser paa Sagen i hvert Fald for Øjeblikket, tror jeg ikke, man kan gaa ind paa det. Jeg tror, man vilde komme til stor Ubillighed, naar man skulde til at afgøre, hvilken Kommune man skulde give Tilskud. Og jeg kan ikke forstaa, at der er saa stor Trang dertil, thi enhver Kommune, der vil laane Penge, kan sikkert faa Penge til ret billige Vilkaar. Der er Banker og Sparekasser nok, som laaner til slikt. Jeg kan ikke lade være at tænke paa den Dag i 1914, da jeg havde den Ære for Folketinget at forelægge Forslaget til det første Statslaan under Krigen, hvorledes man ligesom bebrejdede mig, at jeg havde taget Laanesummerne bort fra dem, der skulde have Penge til Laans, ved at beslaglægge Forsikringselskaberne og Statsanstalten for Livsforsikring. Man mente, at nu kunde man ikke faa Penge til Laans, for nu var disse Kasser lukkede af. Maa jeg her sige, at Tiden har senere godtgjort, at der skete ingen Skade ved dette. Der har været Penge at faa paa anden Maade end gennem de Pengeinstitutter, som den Gang benyttedes af Staten.

Det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen), der ikke er til Stede, spurgte mig, om der ikke skulde opføres en ny Toldbygning ved Silkeborg, og sagde, at Grunden til, at han spurgte, var, at Statsbanerne og Finansudvalget nok stred med hinanden om, hvorledes den Sag skulde ordnes. Det er kun til en vis Grad sandt. Finansministeriet er et meget sparsommeligt Ministerium, og det er heldigt, at det foregaar andre med et godt Eksempel, og derfor tager man kun fat paa en ny Toldbygning hvert andet Aar. Det tager